ARREST VAN HET GERECHT (Vierde Kamer)
22 juni 1990 *

In zaak T-27/89,

V. Sklias, ambtenaar van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door P. Weinacht, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende aldaar te diens kantore, 6, rue Heine,

verzoeker,

tegen

Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Hubeau, hoofd van de afdeling Personeel, als gemachtigde, bijgestaan door J.-F. Bellis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van zijn gemachtigde, Paleis van het Hof, Kirchberg,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van algemeen vergelijkend onderzoek CJ 75/87 om verzoeker niet tot de examens van dat vergelijkend onderzoek toe te laten, alsmede tot nietigverklaring van de procedure van dat vergelijkend onderzoek,

wijst

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde Kamer),

samengesteld als volgt: D. A. O. Edward, kamerpresident, R. Schintgen en R. García-Valdecasas, rechters,

griffier: H. Jung

gezien de stukken en na de mondelinge behandeling van 27 maart 1990,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

Arrest

De aan het beroep ten grondslag liggende feiten

1 Verzoeker Sklias is sedert 1 juli 1984 ambtenaar van het Hof van Justitie in de hoedanigheid van Griekstalig jurist-linguïst (vertaler) in de rang LA 6. Op 28 september 1987 solliciteerde hij in het kader van algemeen vergelijkend onderzoek CJ 75/87, dat door het Hof was georganiseerd met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van Griekstalige tolken.

2 De officiële tekst van de aankondiging van dat vergelijkend onderzoek werd op 19 augustus 1987 bekendgemaakt in de Griekse editie van het Publikatieblad (C 222, blz. 3); een niet-officiële Franse tekst is door verzoeker bij het zaakdossier gevoegd. De aankondiging bestond uit tien, met Romeinse cijfers aangeduide punten, waarvan er in casu drie van belang zijn, te weten: „III Toelatingsvoorwaarden", „IV Selectie aan de hand van de schriftelijke bewijsstukken" en „IX Indiening van sollicitaties". Punt III omvatte weer twee rubrieken, namelijk „A) Algemene voorwaarden", en „B) Bijzondere voorwaarden". Deze laatste rubriek was op zijn beurt weer onderverdeeld in drie subrubrieken: „1. Bewijsstukken, diploma's, beroepservaring", „2. Talenkennis", en „3. Leeftijdsgrens".

3 Onder punt III B) 2 „Talenkennis" werden de volgende eisen gesteld:

„a) Volmaakte beheersing van het Grieks als actieve taal, AIIC-classificatie A;

b) grondige kennis van drie officiële talen van de Europese Gemeenschappen als passieve talen, ten minste op niveau C van de AIIC-classificatie;

c) in staat zijn processtukken in het Frans te bestuderen;

d) kennis van andere officiële talen van de Europese Gemeenschappen wordt in aanmerking genomen, ook indien niveau C (passieve talen) van de AIIC-classificatie nog niet is bereikt."

4 Onder punt IV „Selectie" aan de hand van de bewijsstukken was vermeld:

„Na de vaststelling van de lijst van sollicitanten die aan de onder de punten III B) 1 a) en III B) 2 a), b) en c) gestelde voorwaarden voldoen, onderzoekt de jury, na de criteria voor de beoordeling van de schriftelijke bewijsstukken te hebben bepaald, deze bewijsstukken en wijst zij onder de op bovenbedoelde lijst geplaatste sollicitanten diegenen aan die tot de examens worden toegelaten."

5 Onder punt IX „Indiening van de sollicitaties" werd de aandacht van de sollicitanten erop gevestigd, dat zij tegen de sluitingsdatum van de sollicitatietermijn de bewijsstukken moesten overleggen betreffende „de diploma's, de beroepservaring als conferentietolk..., hun talenkennis met precisering van de actieve en passieve taal of talen, hun vermogen de processtukken in het Frans te bestuderen ... en het kennisniveau van andere officiële talen van de Gemeenschap die nog geen passieve werktaal zijn."

6 De in de rubrieken „Toelatingsvoorwaarden" en „Indiening van de sollicitaties" gebezigde term „passieve talen" was in een voetnoot toegelicht. In de Griekse versie luidde die omschrijving als volgt: „Παθητική γνώση γλωσσών: C: Είναι η γνώση των γλωσσών τις οποίες ο διερμηνέας κατανοεί πλήρως και από τις οποίες διερμηνεύει". De voetnoot in de Franse versie luidde: „Langues passives: C: Langues dont l'interprète a une compréhension totale et à partir desquelles il travaille."

7 Bij zijn sollicitatie legde verzoeker een stuk over waaruit bleek, dat hij een intensieve opleidingscursus voor tolken had gevolgd met als werktalen Engels en Frans. Hij verklaarde, dat hij Engels, Frans en Italiaans „zeer goed" kon lezen, dat hij Engels en Frans „goed" en Italiaans „redelijk" kon schrijven en spreken. Voorts verklaarde hij, bijna een jaar als freelance-tolk en zes maanden als tolk in de rang LA 7 bij het Europees Parlement te hebben gewerkt, in beide gevallen uit het Frans en het Engels naar het Grieks. Voor zijn kennis van het Italiaans legde hij een attest van de Rekenkamer over, blijkens hetwelk hij gedurende 90 uur een cursus op niveau IV had gevolgd, alsmede zijn laatste beoordelingsrapport bij het Hof van Justitie, waarin was vermeld dat hij vertalingen in het Grieks had gemaakt uit het Italiaans zowel als uit het Engels en Frans. Op geen enkel moment van de procedure heeft verzoeker gesteld, dat hij een opleiding voor tolk Italiaans-Grieks had gevolgd of ooit vanuit het Italiaans had getolkt.

8 De jury van het vergelijkend onderzoek bestond uit twee door het tot aanstelling bevoegd gezag aangewezen personen (het hoofd van de tolkendienst van het Hof en diens adjunct) en één persoon aangewezen door het personeelscomité; alleen deze laatste had een zekere kennis van het Grieks. Met betrekking tot de samenstelling van de jury had het personeelscomité tegenover de president van het Hof enkele bedenkingen geuit. Ook verzoeker zelf had de president van het Hof bij brief van 19 oktober 1987 verzocht, de samenstelling van de jury in heroverweging te nemen.

9 Bij brief van 16 december 1987 deed het hoofd van de afdeling Personeel van het Hof verzoeker weten, dat de jury had besloten hem niet tot de examens toe te laten. Het ging hierbij om een standaardbrief, die gezonden werd aan alle sollicitanten die door de jury niet waren toegelaten op grond dat zij niet aan de toelatingsvoorwaarden voldeden. Zij bevatte een aantal hokjes — twee „primaire" elk gevolgd door een aantal „subsidiaire" —, die moesten worden aangekruist om aan te geven, aan welke voorwaarde de betrokkene niet voldeed. In de brief aan verzoeker waren aangekruist het primaire hokje „overlegging van onvoldoende schriftelijke bewijsstukken", alsmede het subsidiaire hokje waarachter was aangegeven dat de als onvoldoende aangemerkte bewijsstukken betrekking hadden op „kennis van *drie* passieve talen op niveau C van de AIIC-classificatie". Het tweede primaire hokje, betreffende „bewijsstukken, diploma's, beroepservaring", en het daarbij behorende subsidiaire hokje met de precisering „kennis van drie passieve talen" waren niet aangekruist.

10 Na ontvangst van deze brief vroeg verzoeker een lid van de jury telefonisch om een toelichting over de redenen waarom zijn sollicitatie was afgewezen. Hij kreeg daarbij ten antwoord, dat dat besluit verband hield met zijn onvoldoende kennis van het Italiaans.

Het procesverloop

11 In deze omstandigheden heeft verzoeker bij op 23 februari 1988 ter griffie van het Hof neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld.

12 De schriftelijke behandeling heeft geheel voor het Hof plaatsgehad. Bij beschikking van 15 november 1988 heeft het Hof, krachtens artikel 14 van het besluit van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen, de zaak naar het Gerecht verwezen.

13 Op rapport van de rechter-rapporteur heeft het Gerecht besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel het Hof verzocht het dossier aan te vullen met de „AIIC-classificatie". Het door verweerder overgelegde document — een uittreksel uit het jaarboek 1990 van de Association internationale des interprètes de conférence (AIIC) — bevat de AIIC-definitie van „actieve" en „passieve talen" in het Frans en het Engels. De definitie in het Frans van „passieve talen" is gelijk aan de Franse tekst van vorenbedoelde voetnoot in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek. De naast de Franse afgedrukte Engelse tekst luidt als volgt: „Passive languages: C: a language of which the interpreter has a complete understanding and from which he interprets."

14 De mondelinge behandeling heeft op 27 maart 1990 plaatsgehad. De vertegenwoordigers van partijen zijn in hun pleidooien gehoord en hebben geantwoord op vragen van het Gerecht.

Conclusies van partijen

15 Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

1) nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek CJ 75/87 om verzoeker niet tot de examens van dat vergelijkend onderzoek te laten;

2) de procedure van vergelijkend onderzoek CJ 75/87 nietig te verklaren;

3) het Hof te verwijzen in de kosten van het geding.

16 Verweerder concludeert dat het het Gerecht behage:

1) het beroep te verwerpen;

2) te beslissen over de kosten naar recht.

Ten gronde

17 Verzoeker voert voor zijn beroep vier middelen aan: onnauwkeurigheid van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek dan wel restrictieve uitlegging hiervan door de jury; onvoldoende motivering van het jurybesluit; onregelmatige samenstelling van de jury, en misbruik van bevoegdheid.

Het eerste middel

18 Tot staving van zijn eerste middel voert verzoeker een als „alternatief" aangeduide grief aan: ofwel is de aankondiging van het vergelijkend onderzoek onnauwkeurig, ofwel is zij door de jury restrictief uitgelegd. Volgens verzoeker verlangt de op dit punt beslissende tekst van de aankondiging slechts kennis van drie officiële talen op niveau C; zij verlangt echter niet de overlegging van bewijsstukken betreffende een periode van werkzaamheid als tolk uit de betrokken talen. De definitie van „passieve taal" in de voetnoot zou geen deel kunnen uitmaken van de toelatingsvoorwaarden. De uitlegging van de voorwaarde inzake talenkennis in het licht van die definitie zou een restrictieve en, bijgevolg, onwettige uitlegging zijn. Ook wanneer die definitie in aanmerking moest worden genomen, zou zij onduidelijk zijn en daardoor onwettig, voor zover zij spreekt van talen waaruit de tolk „werkt", zonder te preciseren of het daarbij om feitelijk „werk" moet gaan. De benadering van de jury betekende in de praktijk, dat enkel die personen tot het vergelijkend onderzoek werden toegelaten, die op het moment van hun sollicitatie aan de hand van stukken konden aantonen, dat zij als tolk vanuit drie gemeenschapstalen naar het Grieks hadden gewerkt. Na lezing van de voorwaarden had verzoeker echter geloofd, dat ook al had hij tot dan toe niet als tolk vanuit het Italiaans gewerkt, hij de gelegenheid zou krijgen te bewijzen dat hij daartoe in staat was.

19 Verweerder antwoordt, dat de definitie van de term „passieve taal" juist tot doel had, het niveau van de vereiste kennis te omschrijven. De jury had de aankondiging volstrekt niet restrictief uitgelegd, doch was juist bereid geweest niet enkel sollicitanten toe te laten die uit de betrokken talen hadden getolkt, maar ook degenen die wisten aan te tonen dat te kunnen. De feitelijke bekwaamheden van verzoeker konden, hoe dan ook, onder geen van de mogelijke interpretaties van de toelatingsvoorwaarden worden gebracht en de jury had niet anders kunnen doen dan hem van de lijst van de toegelaten sollicitanten te schrappen.

20 In de eerste plaats stelt het Gerecht vast dat, anders dan verzoeker in zijn eerste grief stelt, de bestreden aankondiging wel degelijk nauwkeurig was geformuleerd. Het blijkt immers duidelijk, dat een van de voorwaarden waaraan de sollicitanten moesten voldoen, een grondige kennis — ten minste op niveau C van de AIIC-classificatie — van drie officiële talen van de Europese Gemeenschappen was. De lezer werd dus uitdrukkelijk naar de AIIC-classificatie verwezen. Uit het door verweerder overgelegde en door verzoeker niet betwiste uittreksel uit die classificatie blijkt, dat de voetnoot in de aankondiging enkel een letterlijke weergave was van de bewoordingen van de AIIC-classificatie. De Griekse tekst van de aankondiging bezigt immers de term „διερμηνεύει", die overeenkomt met het woord „interprets" in de Engelse tekst van de AIIC-definitie, wat elke twijfel omtrent de betekenis van het Franse woord „travaille" wegneemt. Bovendien werd in de aankondiging gepreciseerd, dat de sollicitanten de nodige schriftelijke bewijsstukken vóór het einde van de sollicitatietermijn moesten overleggen.

21 In casu staat vast, dat verzoeker stukken heeft overgelegd waaruit blijkt van zijn kennis van het Engels en Frans. Wat daarentegen zijn kennis van het Italiaans betreft, volgt ook wanneer men de AIIC-classificatie zo ruim mogelijk uitlegt, uit het voorgaande zonneklaar, dat verzoeker hoe dan ook niet het volgens de classificatie voor een passieve taal vereiste kennisniveau bezat en dat hij dus ook niet in staat zou zijn geweest die kennis te bewijzen door overlegging van de nodige schriftelijke bewijsstukken.

22 Bijgevolg kan verzoeker de jury niet verwijten de aankondiging van het vergelijkend onderzoek restrictief te hebben uitgelegd, noch stellen dat men hem de kans had moeten geven zijn kennis te bewijzen door hem tot de examens toe te laten. Hieruit volgt, dat het eerste middel faalt.

Het tweede middel

23 Verzoeker stelt, dat uit het bestreden besluit niet duidelijk blijkt, of zijn sollicitatie is afgewezen omdat de door hem overgelegde bewijsstukken onvoldoende waren, dan wel of zijn talenkennis zelf onvoldoende werd geacht. In het eerste geval had de jury in haar zorgplicht grond moeten vinden hem om nadere inlichtingen te vragen. Was de jury echter op grond van de overgelegde stukken tot de overtuiging gekomen, dat zijn talenkennis onvoldoende was, dan had zij onder de rubriek „bewijsstukken, diploma's, beroepservaring" het hokje betreffende kennis van drie talen moeten aankruisen in plaats van dat betreffende overlegging van bewijsstukken. In elk geval had de jury moeten aangeven, voor welke van de drie talen de overgelegde bewijsstukken onvoldoende waren.

24 Verweerder antwoordt, dat het voor verzoeker duidelijk had moeten zijn dat de reden van zijn afwijzing gelegen was in zijn onvoldoende kennis van het Italiaans. Had hij daarover nog enige onzekerheid gehad, dan had hij nadere uitleg moeten vragen. In casu is die uitleg hem ook gegeven door het jurylid waarmee hij heeft getelefoneerd.

25 Dienaangaande kan worden volstaan met de vaststelling, dat volgens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek de schriftelijke bewijsstukken betreffende de talenkennis vóór de in de aankondiging genoemde datum moesten worden overgelegd. Op die datum bezat verzoeker noch de voor toelating tot de examens vereiste kennis van het Italiaans, noch de daarvoor benodigde bewijsstukken. Het was derhalve van geen belang, welk hokje werd aangekruist, en verweerder was in elk geval gerechtigd het hokje „overlegging van onvoldoende bewijsstukken" aan te kruisen. Ook dit middel kan dus niet slagen.

Het derde middel

26 Verzoeker stelt, dat de samenstelling van de jury onwettig was, omdat geen van de leden ervan het Grieks perfect beheerste en de meerderheid van de leden die taal zelfs in het geheel niet kende. Dit zou des te ernstiger zijn geweest omdat het om een vergelijkend onderzoek op de grondslag van examens ging. Het bestreden besluit zou als gevolg daarvan ook onwettig zijn omdat het was genomen door een onwettig samengesteld orgaan.

27 Verweerder antwoordt in de eerste plaats, dat verzoeker, die al in de eerste fase van het vergelijkend onderzoek was uitgesloten wegens zijn onvoldoende kennis van het Italiaans, op geen enkele wijze kan zijn benadeeld door het feit dat de jury geen Griekstalige leden telde, en dat hij derhalve geen belang heeft bij dit middel. In de tweede plaats betwist verweerder, dat de jury onwettig was samengesteld; die samenstelling kwam immers overeen met een vaste praktijk van het Hof bij vergelijkende onderzoeken met een zelfde doel, terwijl de jury werd bijgestaan door Griekstalige assessors.

28 Dienaangaande moet worden vastgesteld, dat waar verzoeker niet voldeed aan de in de aankondiging gestelde voorwaarden voor toelating tot de examens, hij door iedere jury, hoe ook samengesteld, had moeten worden afgewezen. Het middel waarmee de competentie van de jury ter beoordeling van die examens wordt betwist, is derhalve volstrekt irrelevant en moet mitsdien worden verworpen.

Het vierde middel

29 Verzoeker stelt misbruik van bevoegdheid, doordat het vergelijkend onderzoek tot doel had, de situatie van twee reeds bij de tolkendienst werkzame tijdelijke functionarissen te regulariseren.

30 Verweerder wijst deze stelling van de hand met de opmerking, dat drie personen tot de examens zijn toegelaten, waaronder de twee bij de tolkendienst werkzame tijdelijke functionarissen. Van die drie personen zou er slechts één zijn geslaagd.

31 Wat dit middel betreft, zij eraan herinnerd, dat er volgens vaste rechtspraak van het Hof slechts sprake kan zijn van misbruik van bevoegdheid indien rechtens genoegzaam bewezen is dat het tot aanstelling bevoegd gezag met het bestreden besluit een ander dan het wettige doel heeft beoogd (zie, bij voorbeeld, het arrest van 25 november 1976, zaak 123/75, Küster, Jurispr. 1976, blz. 1701, 1709, r. o. 15). In casu heeft verzoeker de verklaring van de administratie niet weersproken. Hij heeft derhalve onvoldoende bewijs voor zijn bewering geleverd. In deze omstandigheden mist het door hem aangevoerde middel zelfs de fumus boni juris.

32 Uit het voorgaande volgt, dat het beroep moet worden verworpen.

Kosten

33 Volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement over de procesvoering van het Hof, dat ingevolge artikel 11, derde alinea van voornoemd besluit van de Raad van 24 oktober 1988 van overeenkomstige toepassing is bij het Gerecht, moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover dit is gevorderd. Volgens artikel 70 van dat Reglement evenwel blijven de kosten in beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen door de instellingen gemaakt, te hunnen laste.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde Kamer),

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verklaart dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Edward Schintgen García-Valdecasas

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 22 juni 1990.

De griffier

H. Jung

De president van de Vierde Kamer

D. A. O. Edward